

[Kofoed.]

Men lad os nu se på, hvilke problemer der er blevet løst siden sidste gang. Der er faktisk ingen problemer løst; vi står i nøjagtig samme situation, som vi stod i for to år siden, at folketingets principielt ikke har noget imod kiropraktisk behandling.

Jeg tror, der er mange her i folketinget, som, hvis de ikke selv har været til kiropraktisk behandling, kender en eller anden, der i hvert fald har fået et udmærket resultat af et besøg hos kiropraktor. Nej, det, der er problemet, er, om det offentlige skal yde tilskud til sådan behandling, for så står vi i den situation, at når det offentlige skal give tilskud, så må man have en vis garanti for, at det offentlige også anerkender den uddannelse, som man giver tilskud til, og det problem er ikke løst.

Jeg kan huske, at vi ved behandlingen af beslutningsforslaget bl. a. havde et notat fra indenrigsministeriet. Vi havde spurgt om, hvorfor kiropraktorbehandling efter lægehenvielse ikke havde slået an. Der viste det sig, at Lægeforeningen henviser til, at ifølge lægeloven skal lægen også tage ansvaret for behandlingen, mens indenrigsministeriet i sit svar siger, at man skal henholde sig til § 6, stk. 1, i lægeloven, der siger, at lægerne kun har ansvaret for henvielsen.

Disse problemer er åbenbart ikke løst endnu, og derfor vil jeg spørge socialministeren, om ministeren af indenrigsministeren har fået oplyst, om den undersøgelse, som indenrigsministeren i 1971 lovede at sætte i gang vedrørende disse problemer, har løst problemet. Det kunne se ud til, man ikke er kommet videre, for ellers havde man ikke fremsat forslaget, hvorefter Dansk Kiropraktor-Råd skal godkende, altså med andre ord autorisere, kiropraktorer, og her må jeg nok sige, at vi fra venstres side sætter grænsen. Vi kan ikke gå med til, at en bestemt fagorganisation skal autorisere på statens vegne.

Hvis de medlemmer, der oplevede „Focus“ i fjernsynet forleden dag, kan huske denne udsendelse, vil de være klar over, at

man må se i øjnene, at hvis man skal lade Dansk Kiropraktor-Råd selv autorisere kiropraktorerne, kommer som det næste, at en naturlægeforening også gerne vil autorisere, for der er vist ingen tvivl om, ifølge Focus-udsendelsen, at naturlægerne også yder en mægtig indsats ved behandling af sygdomme i dette land, en behandling, nogle mennesker måske også kunne have interesse i at man ydede tilskud til.

Jeg tror, at ministeren har bevæget sig ind på et område, hvor mange har en god vilje til at løse problemer, som ministeren ikke løser med dette lovforslag, og jeg vil tilsige venstres positive medvirken ved behandling af forslaget. Men vi kan ikke gå med til forslaget i den udformning, det har nu. Jeg tror, vi får en langvarig behandling af det, og jeg vil henstille, at ministeren allerede nu tager problemet op: hvordan kan man autorisere og anerkende disse kiropraktorerers uddannelse? Er det problem løst, så løser de andre sig af sig selv. Det er dér, problemerne ligger.

Valbak: Det er nu 3 år siden, vi her i tinget behandlede forslag til folketingsbeslutning om tilskud til kiropraktisk behandling. Forslaget fremsattes, som det allerede er omtalt af hr. Kofoed, i 1970 af medlemmer af den daværende socialdemokratiske gruppe i opposition. Jeg gav allerede dengang udtryk for, at en offentlig tilskudsordning, der ikke er baseret på forudgående lægelig ordination, måtte give anledning til dybtgående principielle overvejelser.

Man må have lov til at gå ud fra, at ministeren kan skrive under på det nødvendige heri. Ellers ville det vel ikke have taget 1½ år at fremkomme med det lovforslag, som nu ligger på bordet, så kortfattet og så teknisk let overkommeligt, som det må have været at formulere det. Jeg har noteret mig, at det endda ikke har været muligt at gøre overvejelserne færdige så betids, at lovforslaget under normale forhold kan forventes færdigbehandlet i denne samling, i hvert fald ikke, hvis vi skal overholde den tids-